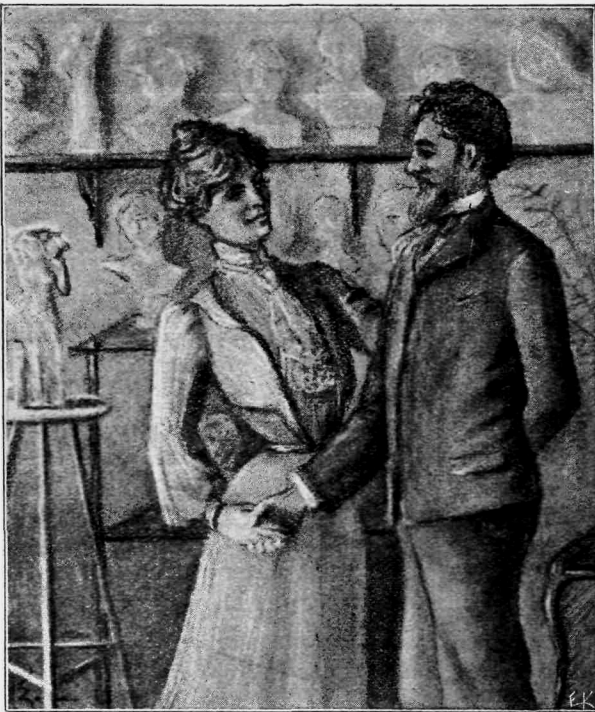

«Καίμ'ε το χέρι της μέσα στο δικό του τὸν ἐκύτταξε βαθειά...»

ἐδείχνε, τὸ ἐκκαίρωναν μαζί καὶ κάθε ἐπαινὸς τῆς ἐδίδεν εἰς τὴν Φωτεινὴν δύναμιν νέαν διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν κατάρθωσιν περισσώτερη. Ὅταν πάλιν ἔκρινε λάθος, κῆποιον γυμνασμένο μᾶτι εὐρίσκατο πάντα τὰ τῆς τὰ ὑποδείξει, καὶ ἦτο ἡ χαρὰ τῆς διὰ τὰ διορθώσιν καὶ τὴν εὐχαρίαν βελτιωθῶν εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Τώρα κάθε ἔργον τὸ ὁποῖον ἐτελείωνε τῆς ἔφινε καὶ μίαν ἀμφιβολίαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς. Ἄν διέκρινε ἀκρίβειαν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ ἐχίρετο δι' αὐτήν, πάλιν ἔκρινε λάθος τὸ ὁποῖον δὲν ἔβλεπε, καὶ τὸ ὁποῖον κατέστρεφεν ὅλο τὸ ἔργον τῆς. Καὶ ἡ ἀμφιβολία αὐτῇ τὴν ἔκρινε διὰ ὑποφύσιν καὶ διὰ μισθὸν τὰ ἔργα τῆς ἕνα ἕνα καθὼς τὰ ἐτελείωνε, καὶ ἡ ἐργασία τῆς τῆς ἐφαίνετο ὀδυνηρὰ καὶ οἱ κόποι τῆς μάταιοι.

Περιβάλλον! Νὰ δημιουργήσῃ περιβάλλον!

Καὶ πῶς νὰ τὸ κατάρθωσιν; Τώρα τῇ ἐφαίνετο ἀδύνατον, ἀπολύτως ἀδύνατον, ἐκείνη τὸ ὁποῖον ἐφαινότανε τὸσον εὐκόλῳ ἄλλοτε ἐπάνω εἰς τὴν δημιουργικὴν χαρὰν τῆς, ἐπάνω εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς καὶ τὴν πεποίθησιν εἰς τὸν ἐκυτόν τῆς. Καὶ ὅσῳ περισσώτερον ὑπέφεραν ἐσωτερικῶς, τὸσῳ περισσώτερον κατέφευγεν εἰς ἐξωτερικὰ μέσα διὰ τὴν διασκεδάζῃ τὴν στενοχωρίαν τῆς. Τώρα ἠκολούθει τὴν μητέρα τῆς εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς, εἰς ὅλους τοὺς γαρούς τῶν λεσχῶν, εἰς ὅλας τὰς ἀπογευματινὰς συνανηροῖσας ὅπου ἡ τύρβη καὶ ὁ θόρυβος θὰ τῆς

ἀπέσπων τὴν προσοχὴν ἀπὸ τῆς ἰδέας ἢ ὁποῖα τὴν ἐδοκίμιζε. Καὶ καθὼς ἦτο εὐμορφή καὶ ἐξυπνὴ καὶ χαριτωμένη, ὅπου καὶ ἂν ἐπὶ γίνετο ἐφαινότο τὸ κέντρον τῆς βολῆς ὅλων τῶν βλεμμάτων, καὶ τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν περιποιήσεων καὶ κολλικῶν. Εἶχε γίνῃ τὸ χαϊδεμένο παιδί τῶν σχολειῶν, ἦτο δὲ περιζήτητος εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐδίδε ζώην ἢ χαρίεσσα φαιδρότητα καὶ τὸ λεπτόν πνεῦμα τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνιδος.

Οἱ κοσμικοὶ αὐτοὶ θείκμενοι ἐκολάκουν οὐκ ὀλίγον τὸν ἐγωισμόν τῆς Φωτεινῆς, καὶ ὅταν τὸ βράδυ εἰς τὸ κρεββάτι τῆς ἀνεπόλοι ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ κομπλιμέντα τὰ ὁποῖα τῆς εἶχεν κάμει ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν τελευταίαν συναναστροφήν, ἐμαίειν μὲ κατὰρθεύον καὶ ἐλησμονοῦν τὰ ἡμιτελῆ προπλάσματα τὰ ὁποῖα τὴν ἐπερίμεναν εἰς τὸ ἐργαστήριόν τῆς καὶ ἐξηρχίνοντο καὶ κατέστρεφον τὸ παρρησιόφρον.

Καὶ μίαν ἡμέραν καθ' ὅσον συνήντησε κῆποιον τὸν ὁποῖον ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε συναντήσει — ἡ αὐτὴ ἀριστὸν ἔτσι ἐνόμιζε — κῆποιον μ' ἕνα ὠραιοῦ κεφάλι καὶ μὲ γλυκὺ καὶ σοβαρὸ πρόσωπον. Καὶ τὸ γλυκὺ καὶ σοβαρὸν πρόσωπον τῆς ἐφαινότο διὰ μιᾶς τὴν κατὰ διὰ τῆς μ' ἕνα αἰσθητικὸν ἄγνωστον γι' αὐτὴν ἔως τότε. Καὶ ὅλας ἡμέρας τῆς, καὶ ὅλας ἡ νύκτας ἦσαν γεμάται ἀπὸ τὸ γλυκὺ καὶ σοβαρὸν πρόσωπον. Τὸν καίρὸν ἐκεῖνον ἐλησμονοῦσεν ἀκόμη πρὸ πολλοῦ τὰ πᾶσινα ἀγαλματάρια τὰ ὁποῖα τὴν ἐπερίμεναν εἰς τὸ ἐργαστήριόν τῆς ἀτελείωτα.

Ποῦ καὶ ποῦ ὅμως ἐσεκέπτετο;

«Ἰσὼς αὐτὸ νοιώθει. Φαίνεται νὰ ἔχῃ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ».

Καὶ εἶχε μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα.

Ἀργότερα τὸν συνήντησεν εἰς συναναστροφάς.

Ἦτο πάντατε σοβαρὸς καὶ γλυκὺς. Δὲν τῆς ἔκρινε οὔτε κολλικαίς καὶ οὐλοφρονήσεις, ὅμως ἕνα βλέμμα του ἔλεγε περισσώτερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἀνοήτους φλυαρίας τῶν ἄλλων.

Καὶ ἠγαπήθησαν οἱ δύο τῶν, καὶ ἐκεῖνος τὴν ἐξήγησεν ἀπὸ τοῦ γονεῖς τῆς, ἐπειδὴ δὲ εἶχε καλὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ περιουσίαν, καὶ ἐκέρδιζε καὶ πολλὰ, οἱ γονεῖς τῆς ἐδέχθησαν μὲ χαρὰν τὴν πρότασίν του.

Ὅταν πρωτοῦλθε σπῆτι τῆς ὁ ἀρχαῖος στικὸς τῆς, ἡ Φωτεινὴ εἶχε μιὰ κρυφὴ λαχτάρα μέσῳ τῆς.

— «Ἄρα γε νοιώθει; ἤρα γε θὰ τ' ἀρέσουν;»

Καὶ τοῦ εἶπε δειλά δειλά:

«Πᾶμε νὰ ἰδῇς τὸ ἐργαστήριόν μου».

Ἐκεῖνος ὅλος λατρεῖν, τὴν ἠκολούθησεν.

Ὅταν ἐμῆθικαν μέσῳ εἰς τὰ μικρὰ δωμάτια